

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

2 aprilie 2009*

În cauza C-394/07,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul Protocolului din 3 iunie 1971 privind interpretarea de către Curtea de Justiție a Convenției din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială de Corte d'apello di Milano (Italia), prin decizia din 27 iunie 2007, primită de Curte la 22 august 2007, în procedura

Marco Gambazzi

împotriva

DaimlerChrysler Canada Inc.,

CIBC Mellon Trust Company,

* Limba de procedură: italiana.

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul P. Jann (raportor), președinte de cameră, domnii M. Ileșič, A. Tizzano, A. Borg Barthet și J.-J. Kasel, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,
grefier: domnul M.-A. Gaudissart, șef de unitate,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 9 octombrie 2008,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru domnul Gambazzi, de B. Nascimbene și M. Condinanzi, avvocati;

- pentru DaimlerChrysler Canada Inc. și CIBC Mellon Trust Company, de F. Alvino, S. Pravettoni și A. Anglani, avvocati;

- pentru guvernul italian, de domnul I. M. Braguglia, în calitate de agent, asistat de doamna W. Ferrante, avvocato dello Stato;

- pentru guvernul elen, de doamnele T. Papadopoulou și O. Patsopoulou, în calitate de agenți;

- pentru guvernul Regatului Unit, de doamnele Z. Bryanston-Cross și I. Rao, în calitate de agenți, asistate de doamna M. Gray, barrister;

- pentru Comisia Comunităților Europene, de doamnele A.-M. Rouchaud-Joët și E. Montaguti și de domnul N. Bambara, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 18 decembrie 2008,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 27 punctul 1 din Convenția din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială (JO 1972, L 299, p. 32), astfel cum a fost modificată prin Convenția din 9 octombrie 1978 privind aderarea Regatului Danemarcei, a Irlandei și a Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (JO L 304, p. 1 și – text modificat – p. 77), prin Convenția din 25 octombrie 1982 privind aderarea Republicii Elene (JO L 388, p. 1), prin Convenția din 26 mai 1989 privind aderarea Regatului Spaniei și a Republicii Portugheze (JO L 285, p. 1), precum și prin Convenția din 29 noiembrie 1996 privind aderarea Republicii Austria, a Republicii Finlanda și a Regatului Suediei (JO 1997, C 15, p. 1, denumită în continuare „Convenția de la Bruxelles”).

- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Gambazzi, domiciliat la Lugano (Elveția), pe de o parte, și societățile DaimlerChrysler Canada Inc. (denumită în continuare „DaimlerChrysler”) și CIBC Mellon Trust Company (denumită în continuare „CIBC”), cu sediul în Canada, pe de altă parte, privind executarea în Italia a două hotărâri pronunțate în Regatul Unit.

Cadrul juridic

Convenția de la Bruxelles

- 3 Condițiile în care hotărârile pronunțate într-un stat contractant sunt recunoscute și executate într-un alt stat contractant sunt reglementate de articolele 25-49 din Convenția de la Bruxelles, care fac parte din titlul III al acesteia, intitulat „Recunoaștere și executare”.
- 4 Articolul 25 din această convenție prevede:

„În sensul prezentei convenții, «hotărâre» înseamnă o hotărâre pronunțată de o instanță dintr-un stat contractant, indiferent de denumirea acesteia, cum ar fi decizie, sentință, ordonanță sau mandat de executare, precum și stabilirea de către un grefier a cheltuielilor de judecată.” [traducere neoficială]

5 Articolul 27 punctele 1 și 2 din convenția menționată prevede:

„Hotărârile nu sunt recunoscute:

1. dacă recunoașterea este contrară ordinii publice a statului membru solicitat;
2. dacă actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent nu a fost comunicat sau notificat părâtului care nu s-a înfățișat, în mod legal și în timp util, astfel încât să îi permită acestuia să își pregătească apărarea”. [traducere neoficială]

6 Articolul 29 din Convenția de la Bruxelles, care privește recunoașterea hotărârilor, și articolul 34 al treilea paragraf din aceasta, referitor la executarea hotărârilor, au un cuprins identic:

„Hotărârea străină nu poate face în nicio situație obiectul unei revizuri pe fond.”
[traducere neoficială]

Convenția de la Lugano

7 Convenția privind competența judiciară și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială, semnată la Lugano la 16 septembrie 1988 (JO L 319, p. 9, denumită în continuare „Convenția de la Lugano”), își are originea în crearea Asociației Europene a Liberului Schimb și în instituirea, între statele contractante ale acestei din

urmă convenții și statele membre ale Comunităților Europene, a unui sistem analog celui al Convenției de la Bruxelles.

8 Articolul 27 punctul 1 din Convenția de la Lugano prevede:

„Hotărârile nu sunt recunoscute:

1. dacă recunoașterea este contrară ordinii publice a statului membru solicitat.”
[traducere neoficială]

9 Potrivit declarației reprezentanților guvernelor statelor semnatare ale Convenției de la Lugano, membre al Comunităților Europene, este „potrivit ca, în interpretarea Convenției de la Bruxelles, Curtea de Justiție a Comunităților Europene să țină în mod corespunzător seama de principiile care rezultă din jurisprudența referitoare la Convenția de la Lugano”.

10 Totodată, articolul 1 din Protocolul nr. 2 privind interpretarea uniformă a Convenției de la Lugano impune fiecărui stat membru obligația să „țină în mod corespunzător seama [...] de principiile definite prin orice hotărâre relevantă pronunțată de instanțele celorlalte state contractante”.

Acțiunea principală și întrebarea preliminară

- 11 Din decizia de trimitere și din observațiile prezentate Curții rezultă că, în cadrul unei acțiuni în despăgubire introduse de DaimlerChrysler și de CIBC împotriva domnului Gambazzi, High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, a pronunțat la 26 februarie 1997, la cererea DaimlerChrysler și a CIBC, o ordonanță prin care, pe de o parte, îi interzicea cu titlu provizoriu domnului Gambazzi să dispună de anumite bunuri ale sale („freezing order”) și, pe de altă parte, îi ordona să divulge informații referitoare la anumite bunuri ale sale, precum și documente aflate în posesia sa referitoare la acțiunea principală („disclosure order”). La 11 martie 1997, această ordonanță i-a fost notificată, prin intermediul autorităților elvețiene, domnului Gambazzi, care a participat în mod legal la procedura în fața High Court.
- 12 Domnul Gambazzi nu s-a conformat, în orice caz nu în totalitate, obligațiilor impuse prin „disclosure order”. În aceste condiții, la cererea DaimlerChrysler și a CIBC, High Court a pronunțat la 10 iulie 1998 o ordonanță potrivit căreia domnului Gambazzi i se va interzice să participe în continuare la procedură dacă nu se va conforma, în termenul acordat, obligațiilor de divulgare a informațiilor și a documentelor solicitate („unless order”).
- 13 Domnul Gambazzi a introdus diferite acțiuni împotriva „freezing order”, a „disclosure order” și a „unless order”. Toate aceste acțiuni au fost respinse.
- 14 La 13 octombrie 1998, High Court a emis un nou „unless order”.
- 15 Întrucât nu a îndeplinit în întregime, în termenul acordat, obligațiile stabilite în această ultimă ordonanță, domnul Gambazzi a fost considerat culpabil de „contempt of Court” și a fost exclus de la procedură („debarment”).

- 16 Prin sentința din 10 decembrie 1998, completată printr-o ordonanță din 17 martie 1999 (denumite în continuare „hotărârile pronunțate de High Court”), High Court a deliberat ca și cum domnul Gambazzi nu s-ar fi înfățișat și a admis acțiunile formulate de DaimlerChrysler și de CIBC, obligându-l pe domnul Gambazzi la plata către acestea, cu titlu de despăgubiri, a unor sume de 169 752 058 CAD și de 71 595 530 CAD, precum și de 129 974 770 USD, majorate cu costuri accesorii.
- 17 La cererea DaimlerChrysler și a CIBC, Corte d'appello di Milano (Italia), printr-o ordonanță din 17 decembrie 2004, a declarat executorii în Italia hotărârile pronunțate de High Court.
- 18 Domnul Gambazzi a formulat o acțiune împotriva acestei ordonanțe. El susține că hotărârile pronunțate de High Court nu pot fi recunoscute în Italia, pentru motivul că acestea sunt contrare ordinii publice, în sensul articolului 27 punctul 1 din Convenția de la Bruxelles, în măsura în care acestea au fost pronunțate cu încălcarea dreptului la apărare și a principiului contradictorialității.
- 19 Acestea sunt condițiile în care, fiind sesizată cu acțiunea menționată, Corte d'appello di Milano a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Instanța din statul în care se solicită executarea poate, în temeiul clauzei de ordine publică prevăzute la articolul 27 punctul 1 din Convenția de la Bruxelles, să țină seama de faptul că instanța din statul în care s-a emis hotărârea a refuzat părții care a căzut în pretenții, care a participat la proces, prezentarea oricărei apărări, în urma adoptării unei ordonanțe de excludere („debarment”) în condițiile prevăzute mai sus sau interpretarea dispoziției menționate coroborată cu principiile care rezultă din articolul 26 și următoarele din Convenția de la Bruxelles referitoare la recunoașterea reciprocă și la executarea hotărârilor judecătorești în Comunitate împiedică instanța națională să considere contrară ordinii publice, în sensul articolului 27 punctul 1 din convenția menționată, desfășurarea unui proces civil în care o parte este împiedicată să își exercite dreptul la apărare în temeiul unei ordonanțe de excludere pronunțate de instanță ca urmare a neîndeplinirii unui ordin al acesteia?”

Cu privire la întrebarea preliminară

- 20 Prin intermediul acestei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă, având în vedere clauza referitoare la ordinea publică prevăzută la articolul 27 punctul 1 din Convenția de la Bruxelles, instanța statului solicitat poate ține seama de faptul că instanța statului de origine s-a pronunțat asupra pretențiilor reclamantului fără ascultarea pârâtului, care a participat în mod legal la procedură, însă a fost exclus de la aceasta printr-o ordonanță, pentru motivul că nu a îndeplinit obligații impuse printr-o ordonanță pronunțată anterior în cadrul aceleiași proceduri.

Cu privire la calificarea hotărârilor pronunțate de High Court în raport cu articolul 25 din Convenția de la Bruxelles

- 21 Cu titlu introductiv, trebuie examinat dacă hotărârile pronunțate de High Court constituie hotărâri în sensul articolului 25 din Convenția de la Bruxelles sau dacă, astfel cum susține domnul Gambazzi, ele nu corespund acestei dispoziții în măsura în care nu ar fi fost pronunțate cu respectarea principiului contradictorialității și a dreptului la un proces echitabil.
- 22 În această privință, trebuie amintit că articolul 25 din Convenția de la Bruxelles vizează, fără a face deosebiri între ele, toate hotărârile pronunțate de instanțele statelor contractante.
- 23 Desigur, Curtea a subliniat că ansamblul dispozițiilor Convenției de la Bruxelles, atât cele ale titlului II, referitoare la competență, cât și cele ale titlului III, referitoare la recunoaștere și la executare, exprimă intenția de a asigura ca, în cadrul obiectivelor acesteia, procedurile care conduc la pronunțarea hotărârilor judecătorești să se desfășoare cu respectarea dreptului la apărare. Totuși, aceasta a apreciat că, pentru ca astfel de hotărâri să intre în domeniul de aplicare al convenției, este suficient să fie vorba despre hotărâri judecătorești care, înainte de solicitarea recunoașterii sau a executării lor într-un alt stat decât cel de origine, au făcut sau erau susceptibile de a face, în acest

stat de origine, în diverse moduri, obiectul unei cercetări contradictorii (Hotărârea din 21 mai 1980, Denilauler, 125/79, Rec., p. 1553, punctul 13).

- 24 Acesta este motivul pentru care, de exemplu, hotărârile pronunțate în lipsă intră în domeniul de aplicare al Convenției de la Bruxelles, astfel cum rezultă din articolul 27 punctul 2 din aceasta, care prevede în mod expres situația pârâtului care nu s-a înfățișat.
- 25 Astfel cum a arătat avocatul general la punctul 24 din concluzii, hotărârile pronunțate de High Court au luat forma unei sentințe și a unei ordonanțe pronunțate în lipsă într-un proces civil care, în principiu, se desfășoară conform principiului contradictorialității. Faptul că instanța s-a pronunțat ca și cum pârâtul, care participase în mod legal la procedură, nu s-ar fi înfățișat nu poate fi suficient pentru a repune în discuție calificarea hotărârilor pronunțate. Această împrejurare nu poate fi luată în considerare decât în ceea ce privește compatibilitatea hotărârilor menționate cu ordinea publică a statului solicitat.

Cu privire la luarea în considerare a excluderii pârâtului de la procedură în raport cu articolul 27 punctul 1 din Convenția de la Bruxelles

- 26 În Hotărârea din 28 martie 2000, Krombach (C-7/98, Rec., p. I-1935, punctul 23), Curtea a statuat că, deși nu este de competența acesteia să definească ordinea publică a unui stat contractant, este totuși competentă să verifice limitele în cadrul cărora instanța unui stat contractant poate recurge la această noțiune pentru a nu recunoaște o hotărâre provenită de la o instanță a unui alt stat contractant.
- 27 În această privință, Curtea a precizat că utilizarea clauzei referitoare la ordinea publică nu este posibilă decât în ipoteza în care recunoașterea sau executarea hotărârii pronunțate într-un alt stat contractant ar intra în conflict într-un mod inacceptabil cu ordinea juridică a statului solicitat, în măsura în care aceasta ar încălca un principiu

fundamental. Încălcarea ar trebui să constituie o nerespectare vădită a unei norme de drept considerate esențială în ordinea juridică a statului solicitat sau a unui drept recunoscut ca fiind fundamental în această ordine juridică (Hotărârea Krombach, citată anterior, punctul 37).

- 28 În ceea ce privește exercitarea dreptului la apărare, la care se referă întrebarea preliminară, Curtea a amintit că acesta ocupă un loc esențial în organizarea și în derularea unui proces echitabil și că face parte din drepturile fundamentale care rezultă din tradițiile constituționale comune statelor membre și din actele internaționale privind protecția drepturilor omului la care statele membre au cooperat sau au aderat, dintre care Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, are o semnificație deosebită (a se vedea în acest sens Hotărârea Krombach, citată anterior, punctele 38 și 39).
- 29 Desigur, drepturile fundamentale, precum respectarea dreptului la apărare, nu constituie prerogative absolute, ci pot permite restricții. Totuși, acestea trebuie să răspundă efectiv unor obiective de interes general urmărite de măsura în cauză și să nu constituie, în raport cu scopul urmărit, o încălcare vădită și disproporționată a drepturilor astfel garantate.
- 30 Guvernul Regatului Unit a explicat că instituirea „freezing order”, a „disclosure order” și a „unless order” are ca scop garantarea caracterului echitabil și eficient al administrării justiției.
- 31 Este necesar să se admită că un astfel de obiectiv este susceptibil de a justifica o restrângere a dreptului la apărare. Astfel cum au arătat guvernele elen și italian, ordinele juridice ale majorității statelor membre prevăd sancțiuni pentru persoanele care, în cadrul unui proces civil, adoptă un comportament dilatoriu care ar conduce în cele din urmă la o denegare de dreptate.

- 32 Asemenea sancțiuni nu trebuie totuși să fie vădit disproporționate în raport cu scopul urmărit, care constă în asigurarea unei derulări eficiente a procedurii în vederea unei bune administrări a justiției.
- 33 În ceea ce privește sancțiunea aplicată în acțiunea principală, și anume interzicerea participării, sub orice formă, a domnului Gambazzi la procedură, este vorba, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 67 din concluzii, despre cea mai gravă restrângere posibilă adusă dreptului la apărare. Prin urmare, o astfel de restrângere trebuie să îndeplinească condiții foarte stricte pentru a nu fi considerată o încălcare vădită și disproporționată a acestui drept.
- 34 Este obligația instanței de trimitere să aprecieze, în raport cu împrejurările concrete ale cauzei, dacă aceasta este situația.
- 35 În acest context, părțile din acțiunea principală au invocat o hotărâre pronunțată la 9 noiembrie 2004 de Tribunal fédéral (Tribunalul Federal) (Elveția) (cauza 4P082/2004). Prin această hotărâre, instanța respectivă a respins acțiunea introdusă de CIBC și de DaimlerChrysler împotriva unei hotărâri a Tribunale d'appello del cantone Ticino (Curtea de Apel a Cantonului Ticino, Elveția), prin care se refuzase recunoașterea și executarea în Elveția, împotriva domnului Gambazzi, a hotărârilor pronunțate de High Court, din cauza neconformității lor cu articolul 27 punctul 1 din Convenția de la Lugano. Tribunalul Federal s-a pronunțat în sensul că excluderea domnului Gambazzi de la procedura în fața High Court nu era contrară ordinii publice elvețiene, însă a apreciat că alte împrejurări, la care instanța de trimitere nu a făcut referire în cadrul prezentei proceduri, justificau totuși aplicarea clauzei referitoare la ordinea publică.
- 36 Conform declarației reprezentanților guvernelor statelor semnatare ale Convenției de la Lugano, este potrivit ca instanța comunitară să țină în mod corespunzător seama de principiile cuprinse în această hotărâre a Tribunalului Federal și, în temeiul articolului 1 din Protocolul nr. 2 privind interpretarea uniformă a acestei convenții, instanța de trimitere trebuie să țină seama în mod corespunzător de aceste principii.

- 37 În această privință, trebuie arătat că Tribunalul Federal se referă, pentru a pune în aplicare clauza referitoare la ordinea publică, la dreptul la un proces echitabil și la dreptul de a fi ascultat, principii la care Curtea însăși s-a referit în Hotărârea Krombach, citată anterior, și care au fost amintite la punctele 27 și 28 din prezenta hotărâre.
- 38 În ceea ce privește aprecierea concretă a neconformității cu ordinea publică elvețiană efectuată în speța din hotărârea Tribunalului Federal, citată anterior, trebuie precizat că aceasta nu poate obliga în mod formal instanța de trimitere. Și aceasta cu atât mai mult cu cât, în speță, această din urmă instanță trebuie să efectueze propria apreciere în raport cu ordinea publică italiană.
- 39 Pentru a-și îndeplini misiunea de interpretare, astfel cum a fost amintită la punctul 26 din prezenta hotărâre, este totuși de competența Curții să precizeze principiile pe care le-a definit indicând criteriile generale în raport cu care instanța de trimitere va trebui să efectueze propria apreciere.
- 40 În acest sens, trebuie arătat că problema compatibilității măsurii de excludere adoptate de instanța statului de origine cu ordinea publică a statului solicitat trebuie apreciată având în vedere procedura respectivă în ansamblul său și luând în considerare toate circumstanțele (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 mai 2006, Eurofood IFSC, C-341/04, Rec., p. I-3813, punctul 68).
- 41 Aceasta presupune, în speță, să fie luate în considerare nu numai condițiile în care au fost pronunțate, în urma procedurii în fața High Court, hotărârile acesteia din urmă a căror executare este solicitată, ci și condițiile în care au fost pronunțate, într-o etapă anterioară a procedurii, „disclosure order” și „unless order”.

- 42 În ceea ce privește, mai întâi, „disclosure order”, este de competența instanței de trimitere să verifice dacă și în ce măsură domnul Gambazzi a avut posibilitatea de a fi ascultat, anterior pronunțării acesteia, cu privire la obiectul și la întinderea sa. Este de asemenea de competența acesteia să verifice care sunt căile de atac pe care le-a avut la dispoziție domnul Gambazzi după pronunțarea acestei „disclosure order” pentru a solicita modificarea sau retragerea lor. În acest context, trebuie să se stabilească dacă persoana interesată a avut posibilitatea de a invoca toate elementele de fapt și de drept care, în opinia sa, erau de natură să îi susțină cererea și dacă aceste aspecte au făcut obiectul unei examinări pe fond, cu deplina respectare a principiului contradictorialității, sau dacă, dimpotrivă, acesta nu a avut posibilitatea de a invoca decât un număr limitat de aspecte.
- 43 În ceea ce privește neexecutarea „disclosure order” de către domnul Gambazzi, este obligația instanței de trimitere să verifice dacă motivele prezentate de domnul Gambazzi, în special faptul că divulgarea informațiilor solicitate l-ar fi făcut să încalce secretul profesional pe care era obligat să îl respecte în calitatea sa de avocat și, prin urmare, să comită o faptă cu caracter penal, au putut fi invocate în cadrul unei proceduri judiciare contradictorii.
- 44 În ceea ce privește, în continuare, pronunțarea „unless order”, instanța de trimitere trebuie să verifice dacă domnul Gambazzi a dispus de garanții procedurale care să îi asigure o posibilitate efectivă de a contesta măsura adoptată.
- 45 În sfârșit, în ceea ce privește hotărârile pronunțate de High Court, prin care aceasta a statuat cu privire la pretențiile reclamantilor ca și cum pârâatul nu s-ar fi înfățișat, este de competența instanței de trimitere să verifice dacă temeinicia acestor pretenții a făcut, în această etapă sau într-o etapă anterioară, obiectul unei examinări și dacă domnul Gambazzi a avut, în această etapă sau într-o etapă anterioară, posibilitatea de a-și exprima poziția cu privire la acestea și dacă a dispus de o cale de atac.
- 46 Trebuie arătat că aceste verificări, în măsura în care nu vizează decât identificarea unei încălcări vădite și disproporționate a dreptului de a fi ascultat, nu pot implica un control asupra aprecierilor pe fond efectuate de High Court, un astfel de control reprezentând o

revizuire pe fond, care este interzisă expres de articolul 29 și de articolul 34 al treilea paragraf din Convenția de la Bruxelles. Instanța de trimitere trebuie să se limiteze la identificarea căilor legale pe care le avea la dispoziție domnul Gambazzi și la verificarea faptului dacă acesta din urmă a beneficiat, în cadrul acestora, de posibilitatea de a fi ascultat, cu respectarea principiului contradictorialității și cu exercitarea deplină a dreptului la apărare.

47 După efectuarea tuturor acestor verificări, va fi de competența instanței de trimitere să efectueze o evaluare comparativă a acestor diferite elemente pentru a aprecia dacă, având în vedere obiectivul unei administrări eficiente a justiției urmărit de High Court, excluderea domnului Gambazzi de la procedură constituie o încălcare vădită și disproporționată a dreptului acestuia de a fi ascultat.

48 Trebuie, prin urmare, să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 27 punctul 1 din Convenția de la Bruxelles trebuie interpretat în sensul că instanța statului solicitat poate ține seama, având în vedere clauza referitoare la ordinea publică prevăzută de acest articol, de faptul că instanța statului de origine s-a pronunțat cu privire la pretențiile reclamantului fără a asculta pârâtul, care participase în mod legal la procedură, dar care a fost exclus de la aceasta printr-o ordonanță pentru motivul că nu îndeplinise obligații impuse printr-o ordonanță pronunțată anterior în cadrul aceleiași proceduri, atunci când, în urma unei aprecieri globale a procedurii și având în vedere ansamblul circumstanțelor, constată că această măsură de excludere a constituit o încălcare vădită și disproporționată a dreptului pârâtului de a fi ascultat.

Cu privire la cheltuielile de judecată

49 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolul 27 punctul 1 din Convenția din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială, astfel cum a fost modificată prin Convenția din 9 octombrie 1978 privind aderarea Regatului Danemarcei, a Irlandei și a Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, prin Convenția din 25 octombrie 1982 privind aderarea Republicii Elene, prin Convenția din 26 mai 1989 privind aderarea Regatului Spaniei și a Republicii Portugheze, precum și prin Convenția din 29 noiembrie 1996 privind aderarea Republicii Austria, a Republicii Finlanda și a Regatului Suediei, trebuie interpretat după cum urmează:

instanța statului solicitat poate ține seama, având în vedere clauza referitoare la ordinea publică prevăzută de acest articol, de faptul că instanța statului de origine s-a pronunțat cu privire la pretențiile reclamantului fără a asculta pârâtul, care participase în mod legal la procedură, dar care a fost exclus de la aceasta printr-o ordonanță pentru motivul că nu îndeplinise obligații impuse printr-o ordonanță pronunțată anterior în cadrul aceleiași proceduri, atunci când, în urma unei aprecieri globale a procedurii și având în vedere ansamblul circumstanțelor, constată că această măsură de excludere a constituit o încălcare vădită și disproporționată a dreptului pârâtului de a fi ascultat.

Semnături